

Γέροντας Χαράλαμπος Διονυσιάτης: Φανερά δείγματα αυταπαρνήσεως

[/ Πνευματικά Αποσπάσματα](#)

Μια φορά στην Νέαν Σκήτην επρόσεξα, ότι τα πόδια μου ήταν λίγο πρησμένα. Τρομαγμένος λοιπόν τρέχω στον Γέροντα να τον πληροφορήσω, ότι κάτι σοβαρό μου συμβαίνει.

- Γράφει ο Μοναχός Ιωσήφ Διονυσιάτης

Ο Γέροντας μόλις το άκουσε, μειδίασε λίγο και μου απάντησε:

- Τόσο μεγάλος αγωνιστής είσαι! Αμέσως τρομοκρατήθηκες; Δεν είναι τίποτε, παιδί μου. Από την ορθοστασίαν είναι. Θέλεις να δης και τα δικά μου πόδια;

Σηκώνει λίγο το ρούχο και μου 'δειξε μέχρι το γόνατο. Πραγματικά τρόμαξα· ήταν φοβερό. Πρησμένα και τα δυο πόδια τόσο πολύ, ώστε να νομίζης πως είναι ασκιά. Δεν έφθανε όμως αυτό.

Πατάει με τα δάκτυλά του γερά στα πρησμένα πόδια. Αμέσως βούλωσαν και τα δύο και έμειναν οι δαχτυλιές βουλωμένες. Τρομαγμένος, αυθόρμητα φώναξα:

- Γέροντα, κάτι σοβαρό σας συμβαίνει προσέξτε τα πόδια σας.

Και ο Γέροντας με απάθειαν απαντά:

- Γιατί τρομάζεις παιδί μου; Αυτό το 'χω από τον καιρόν που ήλθα στην καλογερική. Δεν είναι τίποτε. Από την ορθοστασίαν είναι. Το άλλο είναι που λίγο με ενοχλεί, αλλά δεν πειράζει, έχει ο Θεός.

Δηλαδή, λέω, Γέροντα;

- Ε, να, από την πολλήν ορθοστασίαν, με πονά η κήλη, όμως βρήκα μια λύσι. Δένω καλά τη μέση μου με ζώνη και από τη ζεστασιά μαλακώνει ο πόνος.

Πραγματικά εθαύμασα, ως αυτόπτης, την μεγάλην αυταπάρνησιν του Γέροντά μου, που και μέχρι τέλους της ζωής του το πρόβλημα αυτό με τα πόδια παρέμεινε, και εν τούτοις δεν εννοούσε να υποχωρήση στην σάρκα.

Όσο τον βοηθούσαν οι σωματικές του δυνάμεις την ορθοστασίαν δεν εγκατέλειψε μέχρι γήρατος.

Αλλά και με την κήλην επί πολλά χρόνια δενόταν και υπέμενε αβοήγητος τον πόνον, που ως γνωστόν είναι εντονότερος με την ορθοστασίαν.

Εις μάτην πολλοί, και μάλιστα γιατροί του συνέστησαν να έγχειριστή, διότι υπήρχε κίνδυνος με το ζόρισμα της ορθοστασίας να δημιουργηθή περίσφιγξις. Αυτό εσήμαινε και κίνδυνον ακόμα της ζωής του. Και όμως το άφησε στην Παναγία μας με απόλυτην έμπιστοσύνη. Ύστερα από πολλά χρόνια από ενδιαφέρον ρώτησα:

Τι άραγε γίνεται με την κήλη σου Γέροντα;

Και ο Γέροντας σαν να επρόκειτο για κάποιο ασήμαντο γεγονός:

- Εξαφανίσθηκε, παιδί μου και γλύτωσα. Έκαμε το θαύμα της η Παναγία μας.

Ένα τόσο θαυμαστό γεγονός και πραγματικά δεν του φαινόταν κάτι το εντυπωσιακό και ούτε θα το 'λεγε αν δεν τον ρωτούσαμε. Θα πης γιατί; Ο Γέροντας σ' όλη του την ζωήν ζούσε καθημερινώς σ' ένα θαύμα.

Για τους ανθρώπους αυτούς τι το παράξενο; Στα τόσα πολλά, άλλο ένα θαύμα. «Ο Κύριος ξέρει την δουλειά του. Αν συμφέρει, με κάνει καλά. Δεν συμφέρει, "είη το όνομα Κυρίου ευλογημένο"».

Έτσι νομίζω σκέφτονται οι τέλειοι.

Και πάλιν για να μας αφήση υπόδειγμα υπακοής και ταπεινοφροσύνης, ενώ για μερικές δεκαετίες δεν βγήκε από το Άγιον Όρος, αργότερα εκάμφθηκε στις προτροπές των τέκνων του και μεταχειρίσθηκε και ιατρικήν επιστήμην και περίθαλψιν, ως από Θεού.

Επιμέλεια Στέλιος Κούκος

Από το βιβλίο του Μοναχού Ιωσήφ Διονυσιάτη, «Ιερομόναχος Χαράλαμπος Διονυσιάτης, Ο διδάσκαλος της νοεράς προσευχής».